

odpovědného redaktora; tím spáchal obžalovaný přestupek podle § 4 tisk. nov., jehož skutková podstata záleží v tom, že zanedbáváním povinné péče zavinil uveřejnění článku, jehož obsah zakládá skutkovou podstatu přečinu podle § 1 zák. o ochr. cti, a nikoliv, jak první soud vyřkl, podle § 2 téhož zákona.

Není proto odůvodněna zmateční stížnost, pokud uplatňuje zmatek podle čís. 9 a) § 281 tr. ř.; zmateční stížnost však poukazuje na to, že se pozastaveným článkem nic nemohlo změnit na podstatě obvinění, jež bylo předmětem dřívějšího sporu (jehož se stíhaná zpráva týká) a jež bylo posuzováno s hlediska § 1 zákona o ochraně cti; tímto jasným odkazem zmateční stížnost zřejmě uplatňuje zmatek podle čís. 10 § 281 tr. ř., kterýž podle toho, co nahoře bylo uvedeno, je odůvodněn.

Vytýká-li zmateční stížnost, že nalézací soud neprovedl důkaz znalci z oboru žurnalistiky o tom, že okolnost, že jde o věrnou zprávu o průběhu soudního řízení, vylučuje subjektivní vinu redaktora uveřejnění takovou zprávu, je podotknouti, že nalézací soud nebyl povinen provést uvedený důkaz již z toho důvodu, že posouditi otázku subjektivní viny je povolán jedině soud.

Ježto při urážce vydáváním v posměch je důkaz pravdy, pokud se týče omluvitelného omylu vyloučen (rozh. čís. 5585 Sb. n. s.), pozbyla svého podkladu zmateční stížnost, pokud napadá s hlediska důvodů zmatečnosti podle čís. 4, 5, 9 b) § 281 tr. ř. výrok nalézacího soudu, že se obžalovanému nepodařil uvedený důkaz. Bylo proto zmateční stížnosti vyhověno toliko v rozsahu nahoře uvedeném.

Čís. 6204.

Důvod zmatečnosti rozsudku podle čís. 11 § 281 tr. ř.

Vykročením z moci trestní je rozuměti toliko případy porušení práva hmotného, kde soud ustanovil jiný způsob trestu, než je podle zákona dovoleno, nebo uložil trest, který může býti uložen jen za určitých (materiálních) podmínek, ačkoliv tu těchto podmínek není.

(Rozh. ze dne 24. května 1938, Zm II 4/38.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obou stran, a to obžalovaného a vdovy po soukromém žalobci do rozsudku krajského jako tiskového soudu, jímž byl obžalovaný uznán vinným přečinem utržení na cti podle § 3, odst. 1 zák. čís. 108/1933 Sb. z. a n.

Z d ů v o d ů:

Důvod zmatečnosti podle č. 11 § 281 tr. ř. vidí zmateční stížnost soukromého žalobce v tom, že nalézací soud, ačkoli uznal obžalovaného vinným přečinem podle prvního odstavce § 3 zák. o ochr. cti, od-

soudil ho pouze do tuhého vězení na deset dnů, arcí nepodmíněně, kdežto předchozím zrušeným rozsudkem, podle něhož byl obžalovaný odsouzen pro méně trestný čin podle § 2 a § 1 zákona o ochr. cti a proti němuž nepodal žádných opravných prostředků, byl odsouzen do tuhého vězení, správně jen vězení, na čtrnáct dnů, arcí podmíněně. Zmateční stížnost míní, že nalézací soud, jestliže ve zrušeném rozsudku zjistil, že skutečnosti polehčující, pokud se týče podmiňující použití mimořádného práva zmírňovacího nebo zaměňovacího, odůvodňují uvalení trestu čtrnáctidenního, nemohl v novém rozsudku trest zmírniti, pokud jde o jeho trvání, ještě více; neboť skutečnosti rozhodné pro použití §§ 260, písm. b) a 266 tr. z. zůstaly tytéž, nepřistoupila žádná další okolnost odůvodňující použití §§ 260, písm. b) a 266 tr. z. a přeměna trestu podmíněného v trest nepodmíněný není prý důvodem pro větší zmírnění trestu, nežli soud doposud vyslovil.

Zmateční stížnost není důvodná.

Zmatku podle č. 11 § 281 tr. ř. dopustil by se nalézací soud jen tehdy, kdyby byl vykročil 1. ze své moci trestní, nebo 2. ze zákonné sazby trestní, pokud se tato sazba zakládá na přitěžujících nebo polehčujících okolnostech v zákoně jmenovitě uvedených, nebo 3. kdyby byl vykročil z mezí svého práva zaměňovacího nebo zmírňovacího, nebo 4. kdyby porušil nebo nesprávně použil ustanovení § 293, odst. 3 tr. ř. a § 359, odst. 4 tr. ř.

Zmateční stížnost neuvádí, ve kterém z uvedených směrů byl výrokem nalézacího soudu porušen zákon.

Je jasné, že o porušení zásady zákazu reformationis in peius (bod 4) nemůže být řeči, poněvadž nejde o takový případ, jaký mají § 293, odst. 3 a § 359, odst. 4 tr. ř. na mysli. Vždyť, pokud jde najmě o § 293, odst. 3 tr. ř., schází předpoklad, že proti prvému rozsudku nalézacího soudu byla podána zmateční stížnost jenom ve prospěch obžalovaného (§ 290, odst. 2 tr. ř.).

Nemůže býti řeči ani o porušení zákona ve směru bodu 2, poněvadž v § 3, odst. 1 zákona o ochr. cti je na přečin stanovena jen jediná sazba trestní a žádná další zvláštní sazba trestní, jakou předpokládá č. 11 § 281 tr. ř.

Nalézací soud nevykročil ani z mezí svého práva zaměňovacího nebo zmírňovacího, neboť při určení trestu, jež vyměřil za použití §§ 260, písm. b) a 266 tr. z., neučinil něco, co je z á k o n e m zakázáno nebo alespoň není mu z á k o n e m dovoleno (srov. čís. 4853, 4919 Sb. n. s.).

Svým výrokem nevykročil však soud ani ze své moci trestní (bod 1). Neboť pod tímto pojmem sluší rozuměti toliko případy porušení práva hmotného, kde soud ustanovil jiný způsob trestu, než podle zákona je dovoleno, nebo uložil trest, který může míti místo jen za určitých (materiálních) podmínek, jakkoli těchto podmínek není (srovn. rozh. č. 2218 Sb. n. s.). Že by nalézací soud byl pochybil v tomto ohledu, zmateční stížnost nedoličuje a není s to, aby uvedla některé ustanovení zákona, jež by s naznačeného hlediska bylo porušeno.

Z toho všeho plyne, že o porušení zákona v některém ze směrů v č. 11 § 281 tr. ř. výčetmo uvedených nelze mluvit a že vzhledem k tomu, že zrušovací soud zrušil ke zmatečnì stížnosti soukromého žalobce první rozsudek, byl nalézací soud oprávněn, když uznal na jinou kvalifikaci trestného činu, vyměřiti podle svého volného uvážení nový trest zcela samostatně a nezávisle na trestu ve zrušeném rozsudku uloženém. Přezkoumání tohoto nového soudního rozhodnutí podléhá proto pouze oprávněmu prostředku odvolání, jež bylo též podáno a které bude níže vyřízeno. O důvodu zmatečnosti podle č. 11 § 281 tr. ř. nelze tudíž mluvit. — — —

Čís. 6205.

Porušenie zákona v ustanovení § 550, odst. 5 tr. p., rozhodol-li krajský súd ako súd odvolací o odvolaní v zasadnutí senátu, hoci bolo odporované aj skutkovému zisteniu, ktoré bolo podkladom rozsudku okresného súdu.

Porušenie ustanovenia § 556, odst. 1 a § 378, odst. 3 tr. p., preskúmal-li krajský ako odvolací súd svoje nepreskúmateľné rozhodnutie.

(Rozh. zo dňa 24. mája 1938, Zm IV 605/37.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti A., obžalovanému z prestupku útisku podľa § 1 zák. č. 309/1921 Sb. z. a n., vyhovel oprávněmu prostriedku, podanému generálnou prokuraturou podľa § 441 tr. p. pre zachovanie právnej jednotnosti, a vyslovil, že: 1. pravoplatným usnesením krajského ako odvolacieho súdu v R. zo dňa 10. decembra 1935, č. j. To 344/35-10, bol porušený zákon v ustanovení § 550, odst. 5 tr. p., nakoľko odvolací súd preskúmal rozsudok okresného súdu v zasadnutí senátu namiesto na odvolacom pojednávaní, 2. rozsudkom krajského súdu v R. ako súdu odvolacieho zo dňa 4. júla 1936, č. j. To 344/35-20, bol porušený zákon v ustanoveniach § 378, odst. 3 a § 556, odst. 1 tr. p. Toto rozhodnutie nemá pre strany účinku. Návrh generálnej prokuratury, aby rozsudok krajského súdu v R. zo dňa 4. júla 1936, č. j. To 344/35-20, bol zrušený a krajský súd v R. bol poukázaný k ďalšiemu pokračovaniu ako súd prvostupňový, najvyšší súd zamietol.

D ô v o d y:

Okresný súd v T. na základe obžaloby podanej verejným žalobcom pre prestupok útisku podľa § 1 zák. č. 309/1921 Sb. z. a n., rozsudkom zo dňa 26. septembra 1935, č. j. T 227/35-10, uznal vinným A., že dňa 18. apríla 1935 na perone železničnej stanice v T. staničného pomocníka J., ktorý na rozkaz prednostu stanice vzal deťom futbalovú loptu, s ktorou sa deti na stanici hraly, aby im hranie prekazil, chytil pod krk a potom ho rukou udrél po hlave a tak ho chcel donútiť, aby deťom odo-